

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

IX. An totum accidentale distinguatur realiter adæquate à suis partibus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

101 Respondeo negato antecedenti. Ad primam eius probationem dicendum est, eius parcmiæ, ex duobus entibus in actu, &c. sensum esse, ex duobus entibus in actu non posse fieri vnum ens per se, quod in iis formaliter, & per identitatem consistat; id tamen intelligendum esse, & tanquam verum admittendum, tum solum, quando entia in actu simul sumpta excedunt intensiue perfectionem totius: atque hac de causa collectionem materiæ, & formæ vnitarum inuicem non esse ens vnum per se formaliter, sed tantum eius principium. Cæterum collectio partium Christi non excedit intensiue perfectionem vnus partis, qua constat, nempe Verbi: non est ergo cur talis collectio, quamvis sit duorum entium in actu, non sit vnum, totumve per se. Adice, collectionem partium Christi non esse duorum entium in actu vltimè completo: propterea, quod humanitas Christi haud sit per se vltimò completa, sed vltius indigeat compleri per subsistentiam propriam aut alienam: vnde ex hoc etiam capite Christum & collectionem partium eius excludi posse à ratione entis, vniúsve per accidens, & inter entia per se debere numerari.

102 Ad secundam probationem negati antecedentis dicendum est, vnus per se perfectatem sitam non esse in relatione vnus partis ad aliam, tanquam ad finem primarium, sed in eo, quod vnum per se, excludat se ipso à conceptu suo omnem pluralitatem intensiuam partium: talis autem exclusio reperitur in Christo: quid mirum ergo, si sit vnum per se, vt vtriusque partes non ordinentur ad se inuicem, nec pro fine principali habeant se mutuo perficere, aut afficere. Obici etiam potest sextò contra nostram sententiam hoc capite propositam, partes Christi Domini eum constituere: nihil autem se ipsum posse constituere, aut intrinsecè causare: partes ergò Christi non esse formaliter Christum, nec hunc illas, sed totalitatem ab illis realiter adequatè distinctam. Verum ad hoc argumentum in simili fiet satis cap. sequenti.

CAPVT IX.

An totum accidentale distinguatur realiter adequatè à suis partibus.

103 **N**on distingui, à fortiori putant omnes, qui talem distinctionem negant inter totum substantiale, & suas partes. Quamquam autem aliqui eorum, qui totum substantiale, præsertim verò finitum, & omnino creatum, à suis partibus distingui putant, eandem etiam distinctionem adstuant, inter totum accidentale, non ex aggregatione, sed ex vnione physica resultans, cuiusmodi est album v.g. & eius partes; at longè probabilius est, diuersimodè de vtroque illo toto, substantiali scilicet, & accidentali, quoad eorum à partibus suis distinctionem, philosophandum esse, ac estò prius sit capax distinctionis, qua de loquimur, posterius tamen, nempe accidentale, esse eius omnino incapax. Ita Vasquez citata disp. 19. tertiæ partis c. 2. num. 26. ibi: *de effectu igitur formæ accidentaria in subiecto alio modo philosophandum existimo, quam de effectu formæ substantialis in materia: nam forma accidentaria nihil aliud tribuit subiecto, quam seipsam per modum illius inherens; & hac ratione album nihil aliud est quam albedo inherens subiecto, ratione cuius inherens ipsum subiectum redditur album absque villo alio effectu ab ipsa albedine derivato.* Et inferius n. 32. ibi: *hinc etiam intelliges, quia de causa dicatur, ex sub-*

iecto, & accidenti fieri vnum per accidens; videlicet, quia non sit tertia quadam entitas in aliquo predicamento constituta, habens suas proprias passiones, & operationes, & quare ex materia, & forma fiat vnum per se; quia scilicet tertia quadam entitas constitatur constituta in aliquo predicamento, habens proprias passiones, & operationes. Ita etiam Fonseca lib. 5. Metaph. c. 2. quæst. 2. sect. 2. ibi: *nihil aliud est compositum accidentale, quam, accidens & subiectum inter se coniuncta. At ex formis substantialibus, & materiæ resultat vera essentia rei naturalis, quæ ponitur sub genere substantia corporea in predicamento substantia: vnde necesse est fateri, aliud esse compositum substantiale, aliud materiam, & formam copulatas inter se.* In hac eadem sententia sunt plerique eorum, quos supra cap. 1. citauimus pro distinctione reali totius substantialis physici, ac naturalis à suis partibus.

Probatur autem primò: quia totum realiter distinctum à partibus corporis substantialis physici, atque completi est integritas quædam, per quam tales partes subsistunt; ad idque ex iis simul sumptis & vnitis resultat, vt eas faciat subsistere. At totum accidentale, v.g. album, quatenus accidentale est, non est subsistentia, cum accidentium non tam sit subsistere, quam inherere. Eiusmodi ergò totum non debet à suis partibus, more totius substantialis physici realiter distingui. Atque hinc liquet, malè aliquos ex totius accidentalis indistinctione à suis partibus arguere ad indistinctionem inter totum substantiale physicum, & naturale, suæque partes: quæ enim ratio distinctionis in hoc posteriori toto procedit, ea certè locum non habet in illo priori. Ex dicendis etiam hoc capite vltius constabit, quam elumbe sit idem argumentum.

Probatur secundò nostra sententia: quia relatio prædicamentalis, quæ est quali totum accidentale ex fundamento, & termino resultans, haud distinguitur realiter ab illis, sed potius in iis realiter consistit, vt in Metaphysica latè demonstrabitur. Et quidem, si referri vnum ad aliud per similitudinem, æqualitatem, inæqualitatem, aut alia ratione, foret modus quidam realiter distinctus à fundamento, & termino; ad hoc etiam, vt fundamentum referri posset ad ipsum modum relationis, eique simile, aut dissimile, æquale aut inæquale denominari, sanè vltiori modo opus esset: & præter hunc secundum modum, alio tertio, eadem de causa: & sic in infinitum. Quidni ergo album, & quoduis aliud totum accidentale non relatiuum, sed absolutum possit in suis partibus realiter consistere, & cum iis identificari? Quod enim totius accidentalis absoluti partes inter se physice vniantur, in eoque differant à partibus relationis, fundamento scilicet, & termino, non refert: vt manifestum est ex Christo, qui non distinguitur à suis partibus, tamen eæ verè inter se vniantur: necnon etiam ex eo, quod vnio physica, & moralis partium quarumvis ex conceptu suo tantum opponatur identitati partium inter se, quippe quas componit inuicem; non verò earum identitati cum toto composito, cum quo partes suas non vnit, neque componit.

Probatur tertio nostra sententia: quia si album v.g. 106 ex homine, & albedine inuicem vnitis resultans foret aliquid ab iis realiter adequatè distinctum, profectò esset, & non esset forma. Non esset quidem forma: quomodo enim ex vna forma oriri potest alia, tanquam à causa formali? an non ita esset procedere in infinitum? Deinde esset forma, quia esset purum putum accidens, nihilque haberet substantiæ: ergò inhereret: nihil enim, omnium concessione, magis est de

de ratione accidentis, prorsus talis quam inhærio: inhære autem nulli, nisi formæ, potest competere, sicut contrario subesse subiecti solius proprium est: ergo tale totum accidentale realiter distinctum à suis partibus eo ipso foret vera forma.

107 Dices tamen, hoc eodem argumento probari, totum substantiale, de quo tractamus, distinguere non posse à collectione partium suarum: quippe quia totalitas illa substantialis foret vera forma, quod tamen est contra conceptum totalitatis, siue compositi. At facile occurri potest huic obiectioni, si dicatur, formam esse actum incompletum alicuius subiecti: totalitatem autem substantialem, quam ex partibus essentialibus corporis naturalis asserimus resultare, esse quidem actum, at non incompletum, sed completum: proinde, licet pro posteriori actuet, & copleat partes, ex quibus resultat, non propterea esse posse formam. Enimvero, si album esset quid distinctum realiter adæquatè à subiecto, & albedine, sanè esset quid incompletum: nam, cum foret accidens, necessariò deberet inhære: quod inhæret autem est ens incompletum: alioqui non esset, cur albedo in abstracto, quantumvis inhærens, non posset dici ens completum: tum etiam, quod subsistit aut suppositum est, nequit eo ipso non esse ens completum: ergo è diuerso quod inhæret, nequit non esse ens incompletum: ac proinde, ut dictum est, album adæquatè distinctum à suis partibus, propter inhærentiam, quam, quia accidens est, sibi vendicaret, haud posset non esse ens incompletum, sicut oportet, ad hoc ut esset vera forma eius subiecti, cui pro posteriori adueniret. Quod ergo attinet ad rationem formæ, manifesta est inter album istiusmodi, & totum substantiale, disparitatis ratio: atque adeo instantia facta nulla est.

108 Probatur quartò nostra opinio: quia album illud, quale à partibus realiter adæquatè distinctum, comminiscuntur aliqui, aut immediatè videtur, congregatque visum, cui obicitur, aut potius immediatè videri, & visum congregare est proprium solius albedinis in abstracto: si illud non videtur, nec congregat visum immediatè, sed tantum remotè: non erit ergo album formaliter: radicalis enim visibilitas non sufficit ad album formaliter tale: alioqui omnis substantia materialis, earum quæ sub lunæ cauo continentur, esset per se formaliter alba; quo nihil absurdius. Sin autem immediatè videtur, & visum dissipat, haud potuit non esse albedo: hæc enim est accidens immediatè visibile, & disgregatiuum visus in præsentia lucis: eo autem ipso, quod sit albedo, perperam dicitur esse totum accidentale distinctum adæquatè ab albedine, & ex ea subiectoque resultans: quomodo enim potest albedo ab albedine distinguere, ab eave resultare?

109 Quintò tandem suadetur nostra, ac verior sententia ex mysterio Eucharistiæ: nam post consecrationem panis omnia eius accidentia purè talia manent: ut colligitur ex verbis Ecclesiæ in festo corporis Christi desumptis ex opusculo 57. B. Thomæ ibi; *accidentia autem sine subiecto in eodem subsistunt*: at non manet post consecrationem denominatio albi resultans ex substantia panis, & albedine: id enim esset, posse dari totum sine partibus suis: talis ergò denominatio, ac totalitas non est accidens purum, & ab omni substantia distinctum; sed potius est aggregatum substantiæ, & accidentis, etsi dicatur absolute denominatio accidentalis, eo quod denominationibus plerisque commune sit, ut sequantur debiliorem partem. Nec valet, si intes unionem albedinis v. g. cum substantia panis esse accidens, & tamen non manere

post consecrationem: haud ergo adeò vniuersè verum est, accidentia omnia panis post consecrationem manere: non inquam hoc valet: namque, si sermo sit de accidentibus absolutis, & non modalibus, id, quod diximus, in vniuersum verum est; nec nisi temerè negari potest: at effectus formalis albi est accidens absolutum, & non modale, ut fatentur omnes: si ergo est accidens purum, & non identificatum vllatenus cum substantia panis, sanè hac destructa haud poterit non subremanere in Eucharistiæ sacramento.

C A P V T X.

Repelluntur oppositiones, contra indistinctionem totius accidentalis à suis partibus.

O Biectiones primò: totum per se distinguitur realiter adæquatè à suis partibus simul sumptis, & unitis: at totum ex subiecto, & accidenti physicè, & propriè unitis, cuiusmodi est album v. g. est totum per se, non verò per accidens, veluti acerrus lapidumitale ergò totum haud poterit non sortiri distinctionem realem adæquatam à suis partibus. Respondeo, concessa maiori, & negata minore: quod enim compositum ex subiecto, & accidenti rationem totius per accidens sibi vendicat, & ex ipsa totius per accidens notatione manifestè patet, & id tuerentur B. Thomas in 3. dist. 7. q. 1. art. 1. quem sequuntur Onna lib. 1. phyl. q. 6. art. 6. versu, *notandum quod*, Vasquez, & Fonseca ad huius capitis initium citati, ac cæteri communiter Doctores.

O biectiones secundò: duo alba eiusdem omnino speciei sunt, aut semper, aut certè quando subiecta, quæ afficiuntur albedine, specificè differunt: at non essent eiusdem prorsus speciei, si alterutrum in ratione albi inuolueret unionem albedinis cum subiecto: quippe talis unio in vno, & altero haud potest esse specificè eadem, ut in superioribus sapientie dictum est: neutrum ergò unionem partium suarum, adeoque nec partes suas unitas per identitatem inuoluit, sed potius ab iis realiter adæquatè distinguitur. Maior obiectionis probatur, quia per nos duo homines sunt omnino & adæquatè eiusdem speciei: quidni ergo & duo alba?

Respondeo tamen negata maiori. Ad cuius probationem dicendum est, esse multas substantias completas omnino, & adæquatè similes, nempe Angelos eiusdem speciei infirmæ: hi enim vnde, quod ex capite possunt habere diuersitatem specificam inadæquatam: non enim ex unionibus inter eorum materiam, & formam: haud namque materia etiam spiritali, & forma constant: non etiam ex unionibus inter eorum subsistentiam, & naturam: cum in illis non distinguatur natura, & subsistentia. Et quidem non repugnare saltem, Angelos ex subsistentia & natura minimè compositos, mihi exploratissimum est. Quod si Angeli aliqui omnino & adæquatè eiusdem speciei existunt, aut certè possibiles sunt, mirum esse non debet, si de hominibus idem adstruatur, videlicet quod adæquatam habeant inter se identitatem specificam. At nulla sunt accidentia completa, siue composita accidentalia omnino, & adæquatè similia, aut saltem de quibus id constet. Negandum ergò est, ealem similitudinem interesse inter duo alba, negandumque, tametsi duo homines sint omnino, & adæquatè similes, atque eiusdem speciei.

Dici etiam potest ad eandem probationem negata maioris, in hoc conuenire debere tota substantia, & accidentalia, quod alterutrum eorum sit omnino,